

[Norlev.]

økonomiske Love har man paa dette som paa andre Omraader ment at kunne klare Sagerne ved Statstilskud — det er faktisk det, der er Tale om. Staten skulde give Tilskud, saa de ledige Penge kunde faa lidt Rente. Politisk lider vi efter min Mening i høj Grad af, hvad man kunde kalde en Tilskuds-Psykose, der i det lange Løb vil være fuldkommen ødelæggende for en sund Politik og en sund Økonomi. Den højtærede Finansminister gav selv et Vidnesbyrd derom, idet han omtalte som en Mulighed, at vi kunde komme til at give 150—200 Mill. Kr. aarlig i Tilskud til Landbrugs-eksporten, og senere sagde, at der kunde komme en Situation, hvor vi i større Omfang kunde komme til at give Eksporttilskud til visse Erhverv for at holde Produktionen oppe. Da vi ikke har andre eksporterende Erhverv end Landbruget og Industrien, maa „visse Erhverv“ formentlig være Industrierhvervet. Disse Antydninger — thi det var kun Antydninger, men dog næppe rene Spøgefuldheder — forekommer mig mindre vel gennemtænkte, især fordi de kommer fra en Mand, hvis Indsigt og Viden jeg ellers i høj Grad respekterer og agter. Thi man maa jo spørge: Hvem mener den højtærede Finansminister skal betale disse Tilskud? Skal Arbejderne, skal Handelens Folk, skal Tjenestemændene betale dem? Jeg tvivler om, at disse Parter kan betale disse Tilskud, og jeg tvivler om, at man kunde faa dem til det, hvis de var i Stand til at betale dem, og derfor vil Resultatet rimeligvis bare blive det, at Landbruget kommer til at betale Industriens Tilskud og Industrien Landbrugets.

Det er jo den saakaldte planøkonomiske Tilskudspolitik, vi har været inde i længe, en Metode, hvorved man skjuler Kendsgerningerne for hinanden. Man lader den ene betale Tilskud til den anden, og den anden til den ene, og saa tror man, at vi alle sammen faar saa dejlig megen Støtte af Staten, og saa stemmer man begejstret for denne vidunderlige Politik, selv om det i Virkeligheden bare er en ren Narresut-Politik — for det er det jo. Denne Narresut-Politik er vi i Retsforbundet afgjort Modstandere af. Alle disse mange Tilskud kræver højere Skatter; de højere Skatter forøger Produktionens Omkostningsniveau, gør os mindre konkurrencedygtige over for Udlandet og skaber højere Priser i Indlandet, og de højere Priser afføder Krav om højere Løn og flere og større offentlige Tilskud. Og saa ruller Snebolden, som vi har set det ogsaa i Aarene før Krigen: med voksende

Skattebyrder, voksende Gældsbyrder, højere Pengeløn, men ikke højere Realløn og ikke bedre Kaar for Folket i det hele — snarere ringere. Det er en Politik, der efter vor Mening direkte modvirker det Præfald, som er det eneste, der kan give os noget af vor tabte Velstand tilbage.

Saa vidt jeg har forstaaet, førte Venstre i høj Grad sin Valgagitation og vandt sin Valgsejr paa at proklamere en ny politisk Kurs med Lettelser af Skattebyrder og bedre Orden og større Sundhed i den offentlige Økonomi. Efter den højtærede Finansministers Udtalelser synes man imidlertid at ville fortsætte saa nogenlunde ad de gamle Linier med Arbejdsløshedsunderstøttelse til de ledige Penge og med Tilskud til mange forskellige Formaal. Jeg tror ikke, vi kan klare den nu foreliggende Situation, hvis vi ikke klart byrder med den Narresut-Politik, som Tilskudspolitikken er, og bygger Samfundets Økonomi paa et sandere og dermed et sundere Grundlag. En af vore største politiske Færer er utvivlsomt, at vi saa let lader os fortrylle af Papirværdierne og tænker og handler, som om de var reelle Værdier. Arbejderbevægelsen f. Eks. er stadig tilbøjelig til at lægge sin Kamp paa Lønfronten i Stedet for at tænke paa, hvordan Varepriser og Leveomkostninger kan sænkes gennem en rationel Jord- og Toldpolitik. Der tales ligeledes ofte om de ledige Penge, som om de var en Guldgrube, og blot vi kunde faa dem draget frem, kunde vi klare alle foreliggende økonomiske Spørgsmaal.

Lad mig som Eksempel paa denne Fejltagelse nævne Boligsørgsmaalet. Det proklameres stadig, at vi skyndsomst skal have bygget 25 000—30 000 Boliger for blot nogenlunde at afhjælpe Bolignøden; og det er rigtigt, Bolignøden maa afhjælpes. Vi maa have de Boliger, der er Brug for. Men i Talen derom synes man bestandig at gaa ud fra, at bare vi faar tilstrækkeligt med Penge halet frem, saa skal vi ogsaa nok faa klaret dette med at bygge Boliger. Man tænker ikke paa, at disse Boliger skal og kan kun bygges af Materialer, som vi netop ikke har, og man tænker ikke paa, hvor der bør bygges, og hvordan der bør bygges: om vi stadig skal fortsætte med at bygge freetages Huse i de store Byer. Selv Forsvarsvenner synes ikke af Krigen at have lært, at en Spredning af Bebyggelsen inden for Storbyerne, saa de ikke saa let kan ødelægges af Bomber, er en lige saa stor Nødvendighed som Flyvemaskiner og Maskingeværer, ligesom Spørgsmaalet, om der fortsat kan skaffes Materialer til den gamle Form